

A misty forest scene with a person walking away on a path. The person is wearing a dark jacket and a backpack, and is walking away from the viewer down a path covered in fallen leaves. The trees are tall and thin, and the mist is thick, creating a mysterious atmosphere.

KDYBY
TO
VIDĚLA

ZÁHADA KATE WISE – KNIHA Č. 2

BLAKE
PIERCE

Záhada Kate Wise

Blake Pierce

Kdyby to viděla

«Lukeman Literary Management Ltd»

Pierce B.

Kdyby to viděla / B. Pierce — «Lukeman Literary Management Ltd»,
— (Záhada Kate Wise)

„Mistrovské dílo mysteriózního thrilleru. Blake Pierce dokázal dokonale vytvořit a popsat psychologické aspekty jednotlivých postav, takže si připadáme jako bychom byli uvnitř jejich hlavy, bojíme se společně s nimi a fandíme jejich úspěchům. Kniha je plná zvrátů, které vás udrží v napětí až do poslední stránky.“ - knihy a recenze filmů, Roberto Mattos (o Navždy Pryč) KDYBY TO VIDĚLA (Kate Wise mysteriózní kniha) je kniha č. 2 z nového seriálu psychologických thrillerů od autora bestsellerů - Blake Pierce, který získal více než 1 000 pětihvězdičkových recenzí za jeden z jeho nejlepších bestsellerů Navždy Pryč (kniha č. 1). Když je nalezen zavražděný manželský pár a žádný podezřelý není zřejmý, 55letá Kate Wise se po 30leté kariéře v FBI vrací z důchodu (a z jejího klidného předměstského života) aby se znovu vrátila do služeb FBI. Kateina brilantní mysl a bezkonkurenční schopnost vstoupit do mysli sériových vrahů je prostě nepostradatelná a FBI ji potřebuje, aby dokázala vyřešit tento tajemný případ. Proč byly dva páry zavražděny 50 mil od sebe a stejným způsobem? Co mohou mít společného? Odpověď, jak si Kate uvědomuje, je naléhavá, protože je přesvědčená, že se zabiják chystá opět udeřit. Ale ve smrtící hře kočky s myší, která následuje, Kate vstupuje do temných vod zabijákovy zkroucené mysli a přichází už možná pozdě. Akční thriller s bouřlivým napětím, KDYBY TO VIDĚLA, kniha č. 2 v nové sérii, která vás donutí otáčet stránky až do pozdních hodin. Kniha č. 3 v sérii KATE WISE mysteriózních knih je nyní také k dispozici pro předobjednávku.

© Pierce B.
© Lukeman Literary Management Ltd

Содержание

PROLOG	8
KAPITOLA PRVNÍ	10
KAPITOLA DRUHÁ	14
KAPITOLA TŘETÍ	18
KAPITOLA ČTVRTÁ	21
KAPITOLA PÁTÁ	23
KAPITOLA ŠESTÁ	26
KAPITOLA SEDMÁ	29
Конец ознакомительного фрагмента.	31

Blake Pierce

KDYBY TO VIDĚLA

KDYBY TO VIDĚLA

(ZÁHADA KATE WISE – KNIHA 2)

BLAKE PIERCE

Blake Pierce

Blake Pierce je autorem RILEY PAGE mysteriózní série bestsellerů, která zahrnuje dvanáct knih (a přibývají další). Blake Pierce je taky autorem mysteriózní série MACKENZIE WHITE, která pozůstává z osmi knih; mysteriózní série AVERY BLACK, pozůstávající ze šesti knih; mysteriózní série KERI LOCKE, pozůstávající z pěti knih; mysteriózní série STVOŘENÍ RILEY PAIGEOVÉ, pozůstávající z dvou knih (a přibývají další); a mysteriózní série KATE WISE, pozůstávající ze dvou knih (a přibývají další).

Zanícený čtenář a celoživotní fanoušek mysteriózního žánru a thrillerů, Blake ocení zpětnou vazbu, a tak neváhejte, navštivte www.blakepierceauthor.com, zjistěte více a zůstaňte v kontaktu.

Autorská práva © 2018 od Blake Pierce. Všechna práva vyhrazena. S výjimkou případů povolených podle zákona o autorských právech USA z roku 1976 žádná část této publikace nesmí být reprodukována, distribuována nebo předávána v žádné formě nebo jakýmkoli prostředky nebo uložena v databázi nebo v systému vyhledávání bez předchozího souhlasu autora. Tato e-kniha je licencována pouze pro vaše osobní použití. Tato e-kniha by neměla být znovu prodávána nebo dána jiným osobám. Chcete-li tuto knihu sdílet s jinou osobou, zakupte si další kopii pro každého příjemce. Pokud tuto knihu čtete a nekoupíte ji, nebo nebyla zakoupena pouze pro vaši potřebu, vraťte ji prosím a zakupte si vlastní kopii. Děkujeme, že respektujete tvrdou práci tohoto autora. Toto je fiktivní dílo. Názvy, postavy, podniky, organizace, místa, události a incidenty jsou buď produktem autorovy fantazie, nebo se používají fiktivně. Jakákoliv podoba se skutečnými osobami, žijícími nebo mrtvými, je zcela náhodná. Jacket obrázek je autorským právem Eleny Belskaya, je používán pod licencí společnosti Shutterstock.com.

KNIHY OD BLAKA PIERCE

SÉRIE PSYCHOLOGICKÝCH THRILLERŮ JESSIE HUNT

DOKONALÁ MANŽELKA (kniha č. 1)

DOKONALÝ BLOK (kniha č. 2)

DOKONALÝ DŮM (kniha č. 3)

DOKONALÝ ÚSMĚV (kniha č. 4)

SÉRIE PSYCHOLOGICKÝCH THRILLERŮ CHLOE FINE

STÍNY MINULOSTI (kniha č. 1)

MYSTERIÓZNÍ SÉRIE KATE WISE

KDYBY TO VĚDĚLA (kniha č.1)

KDYBY TO VIDĚLA (kniha č.2)

SÉRIE STVOŘENÍ RILEY PAIGEOVÉ

SLEDOVANÁ (kniha č. 1)

ČEKÁNÍ (kniha č. 2)

VÁBENÍ (kniha č. 3)

MYSTERY SÉRIE RILEY PAIGEOVÁ

NAVŽDY PRYČ (kniha č. 1)

POSEDLOST (kniha č. 2)

TOUŽENÍ (kniha č. 3)

VÁBENÍ (kniha č. 4)

PRONÁSLEDOVÁNÍ (kniha č. 5)

SOUŽENÍ (kniha č. 6)

OPUŠTĚNÁ (kniha č. 7)

CHLADNÁ (kniha č. 8)

SLEDOVANÁ (kniha č. 9)

ZTRACENÁ (kniha č. 10)

POHŘBENÁ (kniha č. 11)

MACKENZIE WHITE MYSTERY SÉRIE

JEŠTĚ NEŽ ZABIJE (kniha č. 1)

JEŠTĚ NEŽ SPATRÍ (kniha č. 2)

JEŠTĚ NEŽ POŽEHNÁ (kniha č. 3)

JEŠTĚ NEŽ VEZME (kniha č. 4)

JEŠTĚ NEŽ MUSÍ (kniha č. 5)

JEŠTĚ NEŽ POCÍTÍ (kniha č. 6)

PROLOG

Když Olivia vyrůstala, nikdy by nepomyslela na to, že se jednoho dne bude *ráda* vracet domů. Tak, jako zbytek pubertáků, mnoho času na střední škole trávila tím, že si představovala, jak jednoho dne vypadne z domu, půjde na vysokou školu a začne svůj vlastní život. Svůj plán následovala a ze střední školy ve Whip Springs ve Virginii jela na Univerzitu ve Virginii. Právě byla ve třetím ročníku, léto plné pracovních příležitostí bylo za dveřmi, na konci kterého si chtěla najít apartmán. Olivia ráda bydlela na internátu, ale pochopila, že jako starší student by už měla bydlet někde jinde ve městě.

Momentálně byl před ní měsíc u rodičů ve Whip Springs. A ona věděla, že její středoškolské já by jí nikdy neodpustilo tu úlevu a přívál lásky, který pociťovala, když odbočila na příjezdovou cestu k domu jejích rodičů. Žili na vedlejší cestě ve Whip Springs – ospalé malé městečko v centrální Virginii s populací ne větší než pět tisíc obyvatel, které ze všech stran obklopoval les, a navíc úsek lesa se taky táhnul přes velkou část Whip Springs.

Začínalo se stmívat, když odbočila na příjezdovou cestu. Byla si jistá, že její máma zcela určitě pro ni nechá svítit na verandě, ale u vchodových dveří žádné světlo nesvítilo. Její matka věděla, že přijede toto odpoledne; mluvily o tom dva dny předtím přes telefon a Olivia jí dokonce poslala zprávu před třemi hodinami, aby věděla, že je na cestě.

Ano, její matka neodepsala, což se jí nepodobalo. Ale Olivia si představovala, že pravděpodobně dělá vše, co může, aby byl Olivii pokoj dokonale připraven na její příchod, a tak zapomněla na zprávu odepsat.

Když se Olivia přibližovala k domu, všimla si, že nejen světlo na verandě bylo zhasnuto, ale vypadalo to tak, že úplně všechny lampy v domě byly vypnuty. Ale i tak věděla, že jsou doma. Obě jejích auta byla zaparkována na příjezdové cestě, mámino auto stálo hned za tátovou dodávkou. Přesně tak, jak to dělali již od nepaměti.

Jestli mi ti dva připravili nějakou uvítací oslavu, asi budu brečet, pomyslela si Olivia při parkování vedle máminého auta.

Otevřela kufr a vybrala svá zavazadla, jenom dva kufry, ale zdálo se jí, že jeden z nich váží alespoň tunu. S těžkostmi je táhla po chodníku směrem k verandě. Uběhl téměř rok, co tady byla na návštěvě; málem zapomněla, jak zcela odlehlé se tohle místo zdá být. Nejbližší sousedé byli sice méně než čtvrt míle daleko, ale stromy kolem domu vytvářely dojem, že je zcela izolován... zvláště ve srovnání s přeplněnými prostory, na jaké byla zvyklá na koleji.

Zápasila s kufry nahoru po schodech až na verandu a pak se natáhla, aby zazvonila. Když to udělala, všimla si, že dveře jsou částečně otevřené.

Najednou nedostatek světla zevnitř působil poněkud zlověstně—jako by jí na něco upozorňoval. „Mami? Tati?“ zvolala, když se pomalu natáhla, aby nohou otevřela dveře.

Ty se otevřely a nabídly jí pohled do před síně a malé chodby, kterou tak dobře znala. Dům byl zcela ponořen do tmy, ale když vešla napříč svému rostoucímu strachu, okamžitě se uklidnila. Odněkud z domu uslyšela televizi—známé *cin kání* a potlesk z *Kola štěstí*, které bylo součástí jejich rodiny již od nepaměti.

Když se blížila ke konci chodby a vešla do obývacího pokoje, uviděla kolo v televizi, která byla upevněna nad krbem. Byla to skutečně velká obrazovka, až se zdálo, že Pat Sajak byl přímo v obývacím pokoji.

„Ahoj všichni,“ řekla Olivia, když se rozhlížela po tmavé místnosti. „Díky moc, že jste mi pomohli s věcmi. Nechat pootevřené dveře bylo—“

Myslela to jako vtip, ale když ty slova uvázly v jejím krku, nic vtipného na tom nebylo.

Její máma byla na gauči. Mohla klidně jenom hluboce spát, kdyby tam nebyla všechna ta krev. Byla přes její celou hrud' a též vsáklá do pohovky. Bylo jí tolik, že Oliviiina mysl to zpočátku nemohla pochopit. Vidět to za zvuku klepání *Kola štěstí* jí to ještě více ztěžovalo.

„Mami...“

Olivia měla pocit, jako kdyby se její srdce zastavilo. Pomalu couvala zpátky, protože ji pohlcovala realita toho, co viděla. Cítila, jako kdyby se malá část její mysli zastřela a odplula někam pryč do neznáma.

Další slovo se vyformovalo na jejím jazyku—*Tati*—jak ustupovala dozadu.

A tehdy ho spatřila. Byl přímo tam na zemi. Ležel přímo před konferenčním stolem a na sobě měl tolik krve, jako její máma. Ležel obličejem dolů, zcela nehybně. Ale vypadalo to tak, jako kdyby byl v pozici lezení, jako kdyby se chtěl dostat pryč. Následně si všimla, že na jeho zádech je alespoň šest velmi viditelných bodných ran.

V tom pochopila, proč její máma neodpověděla na její zprávu. Její máma byla mrtvá. Její táta taky.

Cítila, jak se v jejím hrdle stupňuje výkřik, když se snažila odblokovat nohy paralyzované tímhle momentem. Věděla, že ten, kdo to udělal, tam stále může být. Této myšlence se to podařilo—přinesla výkřik, přinesla pláč a odblokovala její nohy.

Olivia vyběhla z domu a běžela—a běžela—a nepřestala běžet, dokud se jí výkřiky nezasekly v krku.

KAPITOLA PRVNÍ

Bylo legrační, jak se přístup Kate Wise rychle změnil. Když byla rok v důchodu, dělala všechno, co mohla, aby se vyhnula zahradničení. Zahradničení, pletení, bridžové kluby—a dokonce i knižní kluby—tomu všemu se vyhýbala jako moru. To všechno se jí zdálo jako kliše věci, které dělaly ženy v důchodu.

Ale těch posledních pár měsíců, co je zpátky v FBI sedle, s ní něco udělalo. Nebyla tak naivní, aby si myslela, že ji to zcela změnilo. Ne, jednoduše ožila. Zase měla důvod těšit se na další den.

Takže možná to je důvod, proč se jí zdálo v pořádku, když se *ted'* čas od času pro zábavu uchýlila k zahradničení. Nebylo to tak uvolňující, jak si nejprve myslela. Pokud z toho měla nějaký pocit, tak to byla úzkost; proč vkládat čas a energii na výsadbu něčeho, když jste museli bojovat proti počasí, aby to zůstalo naživu? Přesto tam byla alespoň nějaká radost—vložit něco do země a vidět z toho plody v průběhu času.

Začala s květinami—nejprve sedmikrásky a bugenvily—a pak se pustila do výsadby malé zeleninové zahrádky v pravém zadním rohu jejího dvora. To je místo, kde právě dávala hlínu kolem rajčat, když si pomalu uvědomila, že neměla žádný zájem o zahradničení, dokud se nestala babičkou.

Zamýšlela se nad tím, jak mohou tyto dvě odlišné věci spolu souviset. Přátelé a knihy jí říkaly, že být babičkou je něco jiného—něco, na co žena nepřijde, když je zatím jenom matkou.

Její dcera Melissa ji ujišťovala, že byla dobrou mámou. Bylo to ujištění, které Kate čas od času potřebovala slyšet, vzhledem na práci, kterou měla. Kariéru umísťovala před rodinu příliš dlouho a měla obrovské štěstí, že jí to Melissa nikdy neměla za zlé—kromě období, kdy ztratila svého otce.

Ach, ta nevýhoda zahradničení, pomyslela si Kate, když se zvedla a oprášila si ruce a kolena. Myšlenky mají tendenci bloudit. A když se to stane, začne se vkrádat minulost. Tiše a bez pozvání.

Odešla ze zahrady, prošla se dvorem svého domu v Richmondu ve Virginii až k zadní verandě. Pečlivě si u zadních dveří očistila své Keds boty od nánosů hlíny. Vedle nich hodila rukavice, aby se do domu nedostaly žádné nečistoty. Poslední dva dny strávila tím, že gruntovala celý dům. Tuto noc měla hlídat svou vnučku Michelle, a přestože nebyla Melissa žádný úzkostlivý blázen, chtěla, aby její dům zářil čistotou. Bylo to už téměř třicet let od té doby, co naposledy měla na starost malé dítě, takže nechtěla nechat nic na náhodu.

Podívala se na hodiny a zamračila se. Za 15 minut očekávala společnost. To byl další negativní aspekt zahradničení: člověk dovede ztratit pojem o čase moc rychle.

Osvěžila se v koupelně a pak šla do kuchyně, aby postavila na čerstvou kávu. Asi v polovině odkapávání zazvonil zvonek. Šla ihned otevřít, šťastná jako vždy, když se měla setkat s těmito dvěma ženami na pár hodin alespoň dvakrát týdně, a to poslední přibližně rok a půl.

Jane Patterson prošla dveřmi jako prvá nesouc talíř s tradičním holandským moučnickem. Byl domácí a vyhrála s ním dva roky po sobě soutěž Carytown Cooks. Clarissa James vešla dovnitř jako druhá s velkou miskou nakrájeného čerstvého ovoce. Obě byly oblečeny v hezkých outfitech, které by se hodily buď na posezení u přátel, anebo pro běžné nakupování—což bylo něco, co obě dělaly celkem často.

„Zase jsi byla v zahradě, že jo?“ zeptala se Clarissa, když pokládaly jídlo na kuchyňský ostrůvek.

„Jak to víš?“ Kate se zeptala.

Clarissa ukázala na Kateiny vlasy v místě, kde jí padaly na ramena. Kate se natáhla a zjistila, že nějakým způsobem se jí podařilo neodstranit větší kus hlíny, který se jí tam při práci v její zahradě dostal. Obě kamarádky se na tom dobře bavily, zatímco Jane dávala pryč plastovou fólii z její holandské dobroty.

„Jen se smějte,“ řekla Kate. „Ale ono vás to přejde, až zakousnete do jednoho z mých fantastických rajčat.“

Bylo páteční ráno, díky čemuž bylo vše automaticky ještě lepší. Tři ženy si posedaly kolem kuchyňského ostrůvku na barové stoličky a pustily se do jezení jejich brunchu a popíjení horké kávy. A přesto, že společnost, jídlo a káva byly moc dobré, ještě stále bylo těžké nevšímat si toho prázdného místa.

Debbie Meade již nebyla součástí jejich skupiny. Poté, co zemřela její dcera, jedna ze třech obětí vraha, kterého nakonec Kate chytla, Debbie a její manžel Jim se přestěhovali. Bydleli někde při pláži v Severní Karolíně. Debbie čas od času poslala fotografie pobřeží. Žili tam už dva měsíce a zdálo se, že jsou šťastní—že se jim podařilo pokračovat dál i přes tu hroznou tragédii, co je postihla.

Konverzace byla obecně lehká a příjemná. Jane mluvila o tom, jak její manžel má v plánu odejít do důchodu následný rok a již začal plánovat, jak napíše knihu. Clarissa se podělila o novinky ohledně obou jejích dětí, které mají něco po dvacítce a o to, jak se oběma nedávno dostalo povýšení.

„Když mluvíme o dětech,“ řekla Clarissa, „jak se má Melissa? Užívá si mateřství?“

„Och, ano,“ odpověděla Kate. „Je do své malé holčičky úplný blázen.“ Holčičky, kterou budu tenhle večer ve skutečnosti hlídat.“

„Poprvé?“ zeptala se Jane.

„Ano. Je to poprvé, co si Melissa a Terry někam vyrazí bez miminka. Jako přes noc.“

„Už na tebe dolehl babičkovský mód?“ zeptala se Clarissa.

„Nevím,“ usmála se Kate. „Myslím, že to dnes večer zjistíme.“

„Víš,“ začala Jane, „můžeš se vrátit v čase a hlídat tak, jako já, když jsem byla na střední. Přivedla bych si s sebou přítele a hned, jak by děti šly spát...“

„To je velice znepokojivé,“ odvětila Kate.

„Myslíš, že by do toho Allen vůbec šel?“ zeptala se Clarissa.

„Nevím,“ odpověděla Kate, snažíc si představit Allena s miminkem. Randili spolu, odkdy Kate a její nová parťačka DeMarco převzaly případ sériového vraha v Richmondu—stejný případ, ve kterém Debbie Meade přišla o svou dceru. Zatím neměli žádnou debatu o skutečné budoucnosti; ani spolu dosud zatím nespali a zřídka měli jakýkoli fyzický kontakt. I přesto si užívala čas strávený s ním, ale myšlenka, že by ho přivedla do jejího světa babičky, jí nebyla po chuti.

„Vše je mezi vámi dvěma v pořádku?“ zeptala se Clarissa.

„Myslím, že jo. Ta celá věc s randěním se mi zdá být divná. Jsem moc stará na randění.“

„To určitě,“ řekla Jane. „Nepochop mě špatně... Miluji svého muže, mé děti a můj život obecně. Ale dala bych všechno za to, abych se mohla jenom na chvíli vrátit zpět do období randění, víš? Chybí mi to. Potkávat nové lidi, podělit se o první...“

„Jo, myslím, že *to* může být moc hezký,“ připustila Kate. „Allenovi se myšlenka randění zdá být taky divná. Je nám spolu dobře, ale je to takové...já ani nevím, je to divné, když se vždycky začne schylovat k romantice.“

„Bla bla,“ řekla Clarissa. „Ale přemýšlíš o něm, jako o svém příteli?“

„Skutečně se o tomhle bavíme?“ zeptala se Kate a cítila, že se začíná trochu červnat.

„Ano,“ řekla Clarissa. „My staré vdané ženy to potřebujeme přes tebe prožívat.“

„A to taky platí na tu tvou práci, nebo jak to mám nazvat,“ řekla Jane. „Jak to jde?“

„Nikdo asi dva týdny nevolal, a když to bylo naposledy, chtěli jenom pomoci s nějakým průzkumem. Promiňte, děvčata...není to tak vzrušující, jak doufáte.“

„Takže si znovu v důchodu?“ zeptala se Clarissa.

„V podstatě. Je to komplikované.“

Tím se skončilo dotazování a diskuze se vrátila do místních témat—připravovaných filmů, hudebního festivalu ve městě, výstavby obchodního centra, a tak dále. Ale Kateina mysl zůstala u pracovního tématu. Bylo příjemné vědět, že lidi v její bývalé práci ji stále považují za zdroj zkušeností a váží si ji, ale taky doufala, že bude mít aktivnější roli poté, co rozlouskla poslední případ. Ale dosud se na ni obrátil zástupce ředitele Duran jen jednou, a i to bylo proto, aby získal hodnocení výkonu DeMarcové.

Chápala, jak zvláštní se to musí zdát jejím kamarádkám, být stále aktivní agentkou a zároveň se snažit dostat do role babičky. Bože, vždyť i jí to přišlo divné. Do toho ještě pomalu se rozvíjející vztah s Allenem a není divu, že *byl* pro ně její život dost zajímavý.

Pokládala se za šťastnou. Na konci měsíce jí bude šestapadesát a věděla, že mnoho žen jejího věku by jí její život závidělo. Vždycky si to říkala, když cítila naléhavou potřebu být v práci mnohem aktivnější. A několik dní to fungovalo.

A s tím, jak se blížilo to, že její vnučka přijede poprvé od svého narození k ní domů, byl dnes taky jeden z těch dnů.

Jedna věc, se kterou bojovala při své nové roli babičky, byla touha soustředit se taky na svou práci a nový případ. To odpoledne ještě zajela do jednoho z obchodů v okrese Carytown v Richmondu. Cítila, že musí Michelle dát dárek na oslavu svého prvního přenocování v domě u babičky.

Bylo těžké nemyslet na zbraně a podezřelé, a místo toho se soustředit na plyšová zvířata a plenky. Ale když si prohlédla několik obchodů, bylo to trochu jednodušší. Zjistila, že si skutečně užívá nakupování pro svou vnučku, přestože ještě neměla ani dva měsíce a vůbec se nezajímala o nějaký dar, který dostane. Ukázalo se být těžké, nechytit každou roztomilou věc, kterou našla, a koupit ji. Koneckonců, není snad zodpovědností babičky, aby svá vnoučata rozmazlovala?

Když zaplatila svůj nákup ve třetím obchodě, který navštívila, dostala SMS. Neztrácela čas a mrkla na ni. Během posledních několika týdnů byla vždycky v naději, že to může být Duran nebo někdo jiný z kanceláře. Byla zklamaná, když zjistila, že to není kancelář, ale Allen. Jakmile se vypořádala s tím, že jí neshánějí z kanceláře, uvědomila si, že je šťastná, že jí píše Allen. Popravdě byla vždy šťastná, když se jí ozval.

„Allene, musíš mi pomoci,“ zašeptala do telefonu. „Nakupuji pro Michelle a všechno, co vidím, chci koupit. Je to normální?“

„Nevím,“ řekl Allen. „Ani jeden z mých synů se ještě neusadil a neudělal mě zatím dědou.“

„Dám ti radu. Začni šetřit.“

Allen se usmál, jeho smích se Kate začínal líbit. „Takže dnes večer je velká noc, co?“

„To je. A vím, že už jsem vychovala dítě a vím, co mám čekat, ale trochu mě to děsí.“

„Ach, budeš skvělá. Chceš vědět, z čeho mám strach já? Dnes večer jdu ven s kamarády. A za posledních pět let jsem neměl víc než dva panáky.“

„Tak se bav.“

„Zajímalo by mě, jestli bys zítra nepřišel na večeři? Můžeme si povyprávět naše příběhy, pokud přežijeme dnešní večer.“

„To bych rád. Chceš přijít ke mně kolem sedmé nebo tak?“

„To zní dobře. Užij si dnešní večer. Michelle už spí celou noc?“

„Nemyslím si.“

„Ou,“ řekl Allen a položil telefon.

Kate uklidila telefon a žonglovala při tom s nákupními taškami. Pousmála se sama na sebe. Stála na slunci ve své oblíbené části města a nakupovala pro svou dvoutměsíční vnučku, kterou dnes večer hlídala. Vzhledem k tomu, jak se vyvíjel její den, *opravdu* chtěla, aby jí volali z kanceláře?

Vracela se zpátky do svého domu, tři bloky pěšky, když spatřila malou dívku v tričku My Little Pony. Šla s matkou ruka v ruce, jen pár metrů před ní, jejím směrem. Bylo jí pět nebo šest let, blondáté vlasy v copu, který by mohly vytvořit jenom matčiny ruce. Měla modré oči a ostrý konec nosu, který vypadal roztomile. A právě tohle poslalo do srdce Kate zoufalství.

V myslí se jí objevil obraz, malá holčička, která vypadala téměř totožně s touto. Ale na tomto obrázku měla malá holčička na obličejí špinu a plakala. Za ní se zableskly světla policejních vozů.

Obraz byl natolik silný, že způsobil, že se Kate na chvíli zastavila. Odrhla oči od dívky, aby nevypadala, že je pronásleduje. Chvíli se jí držel obraz v hlavě a snažila se najít s ním spojitost v paměti. Postupně si začala vzpomínat, a když se tak stalo, odvíjelo se to pomalu, jako by četla zprávu z případu.

Pětiletá dívka, která se našla tři dny poté, co byla pohřešována. Našli ji na rybářské chatě v Arkansasu spolu s mrtvými těly jejich rodičů. Rodiče byli pátou a šestou obětí sériového vraha, který terorizoval Arkansas po dobu šesti měsíců. Zabijáka Kate nakonec dostala, ale až poté, co měl na svědomí celkem devět obětí.

Kate si uvědomovala, že náhle stojí jako socha a nemohla se hnout. Ten případ ji chvíli pronásledoval. Tolik mrtvých lidí, tolik falešných stop. Motala se v kruhu, nedokázala najít vraha, zatímco on pokračoval ve své kruté práci. Jen Bůh věděl, co plánoval s malou dívkou.

Ale ty jsi ji zachránila, řekla si sama pro sebe. Nakonec jsi ji zachránila.

Kate pomalu znovu začala kráčet. Nebylo to poprvé, co se jí náhodný obraz z minulosti vynořil a ochromil ji. Někdy přicházely náhodně z ničeho. Ale jindy silně a rychle, jako post-traumatický stres.

Obraz dívky z Arkansasu byl někde mezi tím. A Kate za to byla vděčná. Tento konkrétní případ téměř způsobil, že v roce 2009 málem skončila s prací agentky. Bylo to tak silné, že Kate poté požádala o dva týdny volna. A najednou, když se vracela domů s dárky pro svou vnučku v rukách, jen za zlomek vteřiny měla Kate pocit, jako by byla posunuta zpět v čase.

Od té doby, co zachránila tu dívku, uplynulo téměř deset let. Kate se zajímala, kde je, přemýšlela, jestli přežila to trauma.

„Madam?“

Kate mrkla a trochu poskočila, když se lekla neznámého hlasu. Před ní stál dospívající chlapec. Vypadal znepokojeně, jako by si nebyl jistý, jestli by tam měl stát nebo utíkat.

„Jste v pořádku?“ zeptal se. „Vypadáte, nevím. Nemocná. Jako na omdlení nebo tak něco.“

„Ne,“ řekla Kate a zavrtěla hlavou. „Jsem v pohodě. Dík.“

Kluk přikývl a pokračoval v cestě. Kate začala znovu kráčet vpřed, jako kdyby vypadla z nějaké díry z minulosti, která ještě nebyla úplně zavřená. A když se přiblížila k domu, začala přemýšlet, kolik z těch děr z její minulosti bylo stále odkrytých.

A dokdy ji budou duchové její minulosti pronásledovat, než se také sama stane duchem.

KAPITOLA DRUHÁ

Kate strávila další hodinu a něco úklidem domu, i když vše měla hotové, než odjela nakupovat. Dělal to kvůli tomu, že byla ve stresu z toho, že k ní přijede Michelle. Melissa žila v tomto domě i během svých středoškolských let, takže když přijela na návštěvu (což podle Kate nebylo příliš často), Kate neměla potřebu, aby bylo místo dokonalé. Tak proč se tak zajímala o to, jak to tam vypadá teď?

Možná je to nějaký zvláštní druh babiččiny péče, pomyslela si, zatímco drhla dřez v prádelně ... v místnosti, kterou její vnučka ani neuvidí, natož aby ji použila.

Když dočistila výlevku, zazvonil zvonek u dveří. Byla zaplavena vzrušením, na které nebyla úplně připravená. Když otvírala dveře, usmívala se od ucha k uchu. Melissa stála na druhé straně a držela Michelle v autosedačce. Dítě spalo a nohy mělo zabalené do silné deky.

„Ahoj mami,“ řekla Melissa, když vkročila do domu. Rychle se rozhlédla po okolí a zakoulela očima. „Jak dlouho si dnes uklízela?“

„To není důležité,“ odvětila Kate, zatímco objímala svou dceru.

Melissa opatrně položila autosedačku na podlahu a Michelle pomalu uvolnila. Zvedla ji a jemně ji podala Kate. Uběhl skoro celý týden od chvíle, kdy Kate naposledy navštívila Melissu a Terryho, ale když si Michelle vzala do náruče, připadalo jí to mnohem déle.

„Co dnes večer s Terryem plánujete?“ zeptala se Kate.

„Vlastně nic moc,“ řekla Melissa. „A to je na tom to pěkné. Jdeme na večeři a nějaký drink. Možná si trochu zatančit. A rozhodli jsme se, že tě nebudeme žádat, aby tady mohla zůstat přes noc, protože jsme si uvědomili, že na to ještě nejsme připraveni. Nepřetržitý spánek by se skutečně hodil, ale prostě se jí zatím na tak dlouho nedovedeme vzdát.“

„Ó ano, tomu rozumím,“ řekla Kate. „Běžte ven a užíjte si to.“

Melissa si složila batoh z ramene a položila jej na autosedačku. „Všechno, co potřebuješ, je zde. Bude chtít znova nakrmit přibližně za hodinu a nebude chtít spát. Terry si myslí, že je to roztomilé, ale mně to přijde hrozný. Když bude mít prdíky, v zadní kapse jsou kapky a —“

„Lisso... budeme v pohodě. Já už jsem jedno dítě vychovala. A vcelku se taky zdařilo,“

Melissa se usmála a překvapila Kate tím, že jí rychle políbila na tvář. „Díky, mami. Vyzvednu ji kolem jedenácté. Je to pozdě?“

„Ne, to je v pohodě.“

Melissa se ještě jednou podívala na svou dceru, byl to pohled, který způsobil, že Kateino srdce nabobtnalo. Pomyslela na to, jaké je to být matkou a na ten vnitřní pocit lásky—láska, která se mění na naprostou vůli dělat cokoli a všechno, abyste zajistili, že tenhle člověk, kterého jste stvořili, bude v bezpečí.

„Když budeš něco potřebovat, zavolej,“ řekla Melissa a neustále se přitom dívala na Michelle.

„Jo. Teď běž a bav se.“

Melissa se konečně otočila a odjela. Když zavřela dveře, malá Michelle se vzbudila v náruči Kate. Věnovala babičce ospalý úsměv a tiché zívnutí.

„No, co budeme teď dělat?“ zeptala se Kate.

Otázka byla nasměrována na Michelle, ale bylo jasné, že je jenom rétorického charakteru. Její dcera teď má svou vlastní dceru. Teď tady byla ona, s blížící se šestapadesátkou a s její první vnučkou v náruči. Tak... *co teď budeme dělat?*

Přemýšlela o tom, že se musí vrátit do práce v plné síle, a snad poprvé jí to přišlo velice nepodstatné.

Důležité bylo to malé dítě v její náruči.

Kolem osmé večer Kate přemýšlela nad tím, jestli Melissa a Terry prostě vytvořili to nejlepší dítě v historii. Michelle ani jednou neplakala, natož aby byla nepokojná. Byla prostě spokojená. Po dvou hodinách v jejím náručí Michelle začala usínat. Kate pečlivě položila Michelle do středu její manželské postele a pak chvíli stála u dveří a sledovala, jak její vnučka spí.

Nebyla si jistá, jak dlouho tam stála, když jí zabzučel telefon z kuchyňského stolu za ní. Musela odtrhnout oči od Michelle a dostat se k telefonu během několika vteřin. Zabzučení znamenalo, že to byla zpráva a nebyla vůbec překvapená, když uviděla, že to je Melissa.

Jak se jí vede? Ptala se Melissa.

Kate si nemohla pomoci a odepsala s úsměvem: **Vypila jenom tři piva. Odjela ven s nějakým chlápkem na motorce. Řekla, že bude zpět v 11.**

Odpověď přišla okamžitě: **Hm, vůbec nejsi vtipná.**

Tohle škádlení přes telefon ji dělalo téměř stejně šťastnou, jako spící dítě ve vedlejší místnosti. Když Melisse zemřel otec, byla velice odtažitá—zejména vůči Kate. Obviňovala Kateinu práci ze smrti svého otce, a přestože později pochopila, že to tak nebylo, byly chvíle, kdy Kate cítila, že Melissa stále pociťuje určitý hněv, když po jeho smrti trávil čas v úřadu. Nicméně Melissa projevovala zájem o kariéru v FBI... navzdory méně pozitivnímu přístupu k událostem minulého roku, které se týkaly přerušování důchodu její matky.

S úsměvem na rtech Kate udělala rychlou fotku spící Michelle. Poslala jí Melisse, chvíli popřemýšlela a také jí poslala Allenovi, jenomže jemu s textem: **Party!**

Přála si, aby tam byl s ní. V posledním čase o tom přemýšlela poměrně často. Nebyla natolik naivní, aby si myslela, že ho miluje, ale uměla si představit, že se do něj zamiluje, kdyby šly věci správným směrem. Chyběl jí, když nebyli spolu a když ji políbil, cítila se o dvacet let mladší.

Znova se usmála, když Allen odpověděl. Byla to selfie s dvěma mladými muži, pravděpodobně to byli jeho synové.

Když si prohlížela fotku, zazvonil jí telefon. Jméno na displeji telefonu v ní vyvolalo velké vzrušení.

Telefonoval jí zástupce ředitele Vince Duran. Vyvolalo by to vzrušení tak či onak, avšak fakt, že to bylo v pátek večer po osmé hodině, ji vzrušil ještě více.

Chvíli počkala, stále zírající na malou Michelle, a pak odpověděla. „Tady Kate Wise,” řekla přítom, jak udržovala své vzrušení na uzdě.

„Wise, tady Duran. Je to nevhodná doba?”

„Není ta nejlepší, ale to je v pohodě,” odpověděla. „Všechno v pořádku?”

„Těžko říct. Volám proto, že se chci zeptat, zda bys měla zájem o jeden případ.”

„Mluvíme o odloženém případě, jak jsme se bavili předtím?”

„Ne. Tenhle...no, vypadá podobně jako ten, co jsi rozlouskla docela rychle v šestadevadesátém. Je to takhle, máme čtyři těla na dvou rozličných místech ve Whip Springs, ve Virginii. Vypadá to tak, že vraždy nastaly ani ne dva dny po sobě. Momentálně virginská státní policie obhlídí místo, ale já s nimi už mluvil. Když tenhle případ chceš, je tvůj. Ale budeš muset jít hned.”

„Nemyslím si, že můžu,” řekla. „Musím dodržet jeden slib.” Bylo velice jednoduché to říci koukající na Michelle. Ale každá buňka v jejím těle vedla obrovský boj s jejím novým babičkovským pudem.

„No, ale poslechni si detaily, můžeš? Zavraždění jsou manželé, jedni kolem padesátky, ti druzí kolem šedesátky. Poslední byli ti padesátníci. Dcera objevila jejich těla, když se vracela z vysoké školy. Vraždy se staly přibližně třicet kilometrů od sebe, jedna ve Whip Springs a ta druhá poblíž Roanoke.”

„Páry? Bylo mezi nimi nějaké jiné spojení kromě toho, že to byli manželé?”

„Zatím ne. Ale všechna čtyři těla byla velice nepěkně dořezána. Zabiják použil nůž. Udělal to pomalu a metodicky. Podle toho, co si myslím, vypadá to na další pár do dvou dní.“

„Jo, vypadá to jako sériový vrah v počátku,“ řekla Kate.

Zamyslela se nad případem z šestadevadesátého, o kterém Duran mluvil. Zjistilo se, že šílená ženská, která pracovala jako chůva, sebrala životy třem párům během pouze dvou dní. Pracovala pro ně více než deset let. Kate tuhle ženskou zadržela, když chtěla zabít i čtvrtý pár a, podle toho, co vypověděla, pak chtěla zabít i sebe.

Vážně tomuhle případu řekne ne? Po té intenzivní vzpomínce, kterou dnes měla, mohla skutečně zahodit další příležitost zastavit vraha?

„Jak dlouho si můžu nechat čas na promyšlení?“ zeptala se.

„Dám ti hodinu. Určitě ne více. Potřebuju na to někoho hned. A myslel jsem, že ty a DeMarco byste mohly být ty pravé. Jednu hodinu, Wise... čím dřív, tím líp.“

Předtím, než stihla říct OK nebo děkuji, Duran ukončil hovor. Byl obecně milý a přátelský, ale když nebylo po jeho, dokázal být velice podrážděný.

Tak zticha, jak to jen šlo, se posadila na okraj postele. Sledovala, jak Michelle spí, jemné zvedání a klesání jejího hrudníku bylo upokojující. Zcela jasně si pamatovala, když byla Melissa takhle malinká a nedokázala pochopit, jak ten čas rychle pominul. A to byl její problém: cítila, že kvůli práci ztratila hodně času jako matka a žena, ale stejně pocítovala obrovskou odpovědnost. Zvláště, když věděla, že může být venku, pracovat na tom, aby přivedla zabijáka ke spravedlnosti. Co by to byla za člověka, kdyby nabídku odmítla, vykašlala se na Durana, aby vybral někoho, kdo možná nemá stejné schopnosti jako ona?

Ale co by to byla za babičku, kdyby teď zavolala Melisse a řekla jí, aby si přijela vyzvednout dcerku, protože znovu volá FBI?

Kate koukala na Michelle asi pět minut, dokonce si lehla vedle ní a rukou nahmatala její hrud', aby pocítila její dech. A jak koukala na to malé stvoření, které ani netuší o ďáblech, kteří mohou chodit po zemi, udělalo to její rozhodnutí mnohem snadnějším.

Poprvé se dnes zamhouřila, zvedla telefon a zavolala Melisse.

Jednou, když měla Melissa šestnáct, v noci, když Kate a Michael už spali, propašovala do svého pokoje chlapce. Kate vzbudil nějaký hluk (později zjistila, že to byl pravděpodobně náraz něčího kolene do Melissiny postele) a šla zjistit, co to bylo. Když otevřela dveře a uviděla Melissu polonahou s chlapcem v posteli, shodila ho z postele a křičela na něj, aby odešel.

Hněv v očích Melissy byl tehdy nic proti tomu, když ve 21:30 dávala Michelle zpět do dětské sedačky v autě—jenom něco kolem hodiny od kdy volal Duran kvůli případu v Ranaoke.

„Tohle je šílenost, mami,“ řekla.

„Lisso, promiň mi to. Ale co jsem měla sakra dělat?“

„Možná bys mohla zkusit zůstat konečně v důchodu, když už v něm jednou jsi!“

„Není to tak jednoduché,“ namítala Kate.

„No jasně, mami,“ řekla Melissa. „S tebou to nikdy nebylo jednoduché.“

„To není fér...“

„A nemysli si, že jsem naštvaná jen proto, že jsi mi přerušila jediný volný večer. To mi je jedno. Nejsem tak *sobecká*. Jako někdo. Jsem naštvaná kvůli tvé práci—se kterou jsi měla skončit už před rokem, ale přece jenom vítězí nad rodinou. Ještě po tom všem ... po *tátově*...“

„Lisso, nedělejme to.“

Melissa vzala autosedačku s jemností, která se vytratila z jejího hlasu a postoje.

„Souhlasím,“ odsekla Melissa. „Nedělejme to.“

A tak vyšla ze dveří a pěkně s nimi práskla.

Kate se natáhla po klíče ode dveří. Co ale udělá? Bude pokračovat s hádkou venku na zahradě? Kromě toho, Melissu znala dobře. Za pár dní vychladne a také si poslechne její část příběhu. Možná bude i akceptovat její omluvu.

Kate se cítila jako zrádce, když zvedla telefon. Zavolala Duranovi a ten jí řekl, že s ní v tom případě počítal tak nebo tak. Už předem měl někoho ve virginské státní policii připraveného setkat se s ní a s DeMarco ve 4:30 ráno ve Whip Springs. DeMarco odjela z DC už před půl hodinou firemním vozem. Přijede ke Kate někdy kolem půlnoci. Kate si uvědomila, že mohla v klidu počkat s Michelle do 23:00 a vyhnout se tak konfrontaci s Melissou. Ale teď už bylo pozdě.

Náhlost toho všeho přistihla Kate poněkud nepřipravenou. Přestože poslední případ, který vzala, přišel taky z čista jasna, měl alespoň nějakou stabilní strukturu. Ale byla to poměrně dlouhá doba od chvíle, kdy jí byl naposledy přidělen případ v takovou pozdní hodinu. Bylo to skličující, ale byla také velmi vzrušená—natolik vzrušená, že okamžitě dokázala potlačit myšlenky na Melissin hněv.

Ještě když se balila a čekala, než dorazí DeMarco, myslí se jí proháněla jedna věc. *A je to v pořádku? —tvá schopnost vše potlačit kvůli práci—která zavinila mezi vámi dvěma tolik problémů.*

Ale i tato myšlenka byla velice rychle potlačena.

KAPITOLA TŘETÍ

Jedna z mnoha věcí, které se Kate dozvěděla o DeMarco během posledního případu, byla, že byla dochvilná. Byl to rys, který jí ji připomněl, když uslyšela, jak zaklepala na dveře v 00:10.

Nepamatuji si, kdy naposledy jsem měla návštěvu tak pozdě. Možná na výšce?

Šla ke dveřím a sebou měla jednu sbalenou tašku. Když však otevřela dveře, uviděla, že DeMarco nemá v úmyslu rychle chvátat, aby šla na místo činu.

„Možná to bude nezdvořilé, ale opravdu potřebuji použít tvoji koupelnu,“ řekla DeMarco. „Dát si cestou dvě koly, abych zůstala vzhůru, nebyl dobrý nápad.“

Kate se usmála a nechala DeMarco projít. Jelikož Duran v jejich telefonátu velice naléhal, DeMarcové neúmyslná komická vsuvka byla to, co potřebovala. Také ji to utvrdilo v tom, že i navzdory tomu, že se neviděly téměř dva měsíce, s DeMarco se naladily na stejnou vlnu, jako při předešlém případě.

DeMarco vyšla z koupelny o několik minut později s rozpačitým úsměvem.

„A přeju ti dobré ráno,“ řekla Kate. Možná to bylo způsobeno kofeinem, ale DeMarco nevypadala vůbec unaveně, zjevně nebyla zdrvena brzkou ranní hodinou.

DeMarco se podívala na své hodinky. „Jasně, vypadá to na ráno.“

„Kdy ti volal?“ zeptala se Kate.

„Asi kolem osmé nebo deváté. Jela bych dříve, ale Duran si chtěl být na sto procent jistý, že do toho půjdeš.“

„Promiň,“ řekla Kate. „Poprvé jsem opatrovala svou vnučku.“

„Och, to ne, Wise...to je na hovno. Mrzí mě, že se ti narušily plány.“

Kate pokrčila rameny a mávla rukou. „To bude v pohodě. Jsi připravena vyrazit?“

„Jasně. Vyřídila jsem cestou pár telefonátů, zatímco o ostatní věci se postarali kluci z DC. Máme se setkat s lidmi z virginského policejního oddělení ve 4:30 v domě u Nashových.“

„V domě u Nashových?“ zeptala se Kate.

„To jsou ti manželé, kteří byli zavražděni jako poslední.“

Pokročily společně ke dveřím. Když odcházely, Kate zhasla světlo v obývacím pokoji a vzala si batoh. Byla velice vzrušená, co se bude dít, ale také cítila, že opouští svůj dům celkem iracionálně. Přeci jenom pár hodin zpátky spala její dvouměsíční vnučka v její posteli. A teď byla na odchodu na místo činu.

Uviděla klasické firemní vozidlo parkující přímo při obrubníku. Vypadalo to surreálně, ale taky lákavě.

„Chceš řídit?“ zeptala se DeMarco.

„Jistě,“ řekla Kate a přemýšlela, jestli jí mladší agentka nabídla tuhle roli z respektu, nebo proto, že prostě chtěla přestávku od řízení.

Kate si sedla za volant, zatímco DeMarco si prohlížela trasu k místu poslední vraždy. Bylo to ve městě Whip Springs ve Virginii, malá díra, která se nachází u zátoky Blue Ridge Mountains nedaleko Roanoke. Strávily jen málo času rozhovorem—Kate vyprávěla DeMarco o tom, jaké je to být babičkou, zatímco DeMarco byla většinou zticha a zmínila se jenom o dalším neúspěšném vztahu poté, co ji její přítelkyně opustila. To bylo překvapení, protože Kate nevěděla, že DeMarco je lesbička. Alespoň jí to ukázalo, že skutečně potřebuje strávit více času poznáváním ženy, která byla víceméně jejím parťákem. Dochvilnost—té si na ní všimla. Homosexualita jí unikla. Co to, k čertu, říká o ní jako o partnerovi?

Jak se místo činu přibližovalo, DeMarco četla zprávy, které Duran poslal v souvislosti s případem. Jak je četla, Kate stále hledala stopy slunce, které by lámaly obzor, ale nic neviděla.

„Dva starší manželské páry,“ řekla DeMarco. „Promiň... jeden byli pokročilí padesátníci... aby ses neurazila.“ „To se neboj,“ řekla Kate, a přitom si nebyla jistá, zda to byl DeMarcové chabý pokus

o vtip. „Na první pohled nemají nic společného, tedy kromě lokality. První trestní čin se odehrál přímo v srdci Roanoke a tento druhý nebyl víc než třicet kilometrů dále ve městě Whip Springs. „Zdá se, že neexistují náznaky toho, že by manžel nebo manželka byli plánovanými cíli. Všechny vraždy byly strašné a trochu přehnané, což naznačuje, že si to vrah užíval.“

„A to obvykle poukazuje na někoho, kdo cítil, že v některých případech byl obětmi poškozen,“ zdůraznila Kate. „Tohle nebo nějaká zkroucená psychologická touha po násilí a krveprolití.“

„Poslední oběti, Nashovy, byli spolu čtyřicet let. Mají dvě děti, jedno žije v San Diegu a druhé v současné době studuje na UVA. To je děvče, které objevilo ta těla, když přišlo včera domů.“

„Co ten další pár?“ zeptala se Kate. „Mají nějaké děti?“

„Podle spisu ne.“

Kate si to celé dávala do souvislostí, ale z důvodu, který nedokázala pochopit, se přistihla, že myslí na malou děvče, které dnes potkala na ulici. Nebo spíše na vzpomínku, kterou jí ta malá holka v mysli zanechala.

Když dorazili do domu k Nashovým, konečně začalo nepatrně vycházet slunce. Svítalo skrze stromy, které byly posazeny na jejich zahradě. V tom světle viděly auto, které bylo zaparkováno před domem. O kapotu stál opřený muž, kouřil cigaretu a v ruce držel šálek kávy. „Vy jste Wise a DeMarco?“ zeptal se.

„Jo, to jsme my,“ řekla Kate, přikročila k němu a vytáhla svůj průkaz. „Kdo jste vy?“

„Palmetto, virginské státní policejní oddělení. Z forenzního. Volali mi před pár hodinami, že vy dvě budete přebírat tento případ. Myslel jsem, že bych tu na vás mohl počkat a říct vám, co máme. Což není příliš mnoho, abych řekl pravdu.“

Palmetto si dal posledního šluka z cigarety, odhodil nedopalek na zem a pak ho zašlápl. „S těly bylo samozřejmě hýbáno a nemáme ani moc důkazů. Ale pojdte dovnitř. Je to pozoruhodné.“

Palmetto mluvil bez emocí, tónem člověka, který to už dělá dlouho. Vedl je po chodníku Nashových až na verandu. Když otevřel dveře a zavedl je dovnitř, Kate to zacítila: vůně místa, kde byla prolita spousta krve. Bylo na ní něco chemického, ne jenom měděný pach krve, ale nedávné pohyby lidí s gumovými rukavicemi, kteří obhlíželi místo činu.

Palmetto zažehl každé světlo, když vcházeli dovnitř do domu—přes vstupní halu, po chodbě až do obývacího pokoje. V jasné záři světla se Kate na podlaze z tvrdého dřeva dívala na první fleky krve. A pak další a další.

Palmetto je vedl k přední straně pohovky, ukazoval na krvavé skvrny jako člověk, který prostě potvrzuje skutečnost, že voda je opravdu mokrá.

„Těla byla tady, jedno na gauči a jedno na podlaze. Zdá se, že matka byla zabita první, pravděpodobně říznutím do krku, ačkoli se zdálo, že jeden řez skončil těsně vedle jejího srdce, ten byl však veden zezadu. Předpokládá se, že s otcem byl sveden boj. Na jeho předloktí byly rány, z úst mu vytékala krev a konferenční stůl byl převržen.“

„Máte nějaké ponětí o čase, který uplynul mezi vraždami a příchodem dcery, která je objevila?“ zeptala se Kate.

„Ne více než den,“ odpověděl Palmetto. „A bylo to pravděpodobně 12 až 16 hodin po vraždě. Jsem si jistý, že koroner bude mít ještě dnes večer podrobnější informace.“

„Ještě něco, co bychom měly vědět?“ zeptala se DeMarco.

„Ano, vlastně. Je tu jeden důkaz... jenom jeden.“ Vložil ruku do vnitřní kapsy tenkého saka a vytáhl malý důkazní sáček „Schoval jsem to. Mám povolení, tak nemějte strach. Myslel jsem, že byste to sebraly a utekly. Je to jediný důkaz, který jsme našli, a je dost znepokojující.“

Podal Kate důkazní sáček. Sebrala ho a podívala se dovnitř. Uviděla tam kousek látky, kolem 9 cm dlouhého a 5 cm širokého. Byl hrubý, modré barvy a velice měkké textury. Celá pravá strana byla od krve.

„Kde jste to našli?“ zeptala se Kate.

„V matčiných ústech. Měla to zastrčené skoro v krku.“

Kate si to podržela na světle. „Máte tušení, odkud to je?“ zeptala se.

„Vůbec. Vypadá to na náhodný kus látky.“

Kate si tím ale nebyla jistá. Popravdě, její babičkovská intuice jí začala vrtat v hlavě. Tohle nebyl jen takový kousek látky. Ne... byl hebký, bleděmodrý a nadýchaný.

Byla to část příkrývky. Možná dětské příkrývky.

„Máte pro nás nějaké další překvapení?“ zeptala se DeMarco.

„Ne, to je vše,“ řekl Palmetto vykračujíc ku dveřím. „Kdybyste od teď děvčata potřebovaly nějakou pomoc, klidně nás kontaktujte na státním policejním oddělení.“

Kate a DeMarco se za jeho zády na sebe otráveně podívaly. Bez toho, aby něco řekly, obě dvě věděly, že termín *děvčata* je pořádně rozzuřil.

„No, to bylo rychlé,“ řekla DeMarco, když Palmetto nedbale zamával ode dveří.

„To je dobře,“ řekla Kate. „Teď se můžeme na případ podívat svýma vlastníma očima bez ohledu na to, co našel někdo jiný.“

„Myslíš, že bychom si teď měly promluvit s dcerou?“

„Pravděpodobně. A pak bychom se mohly podívat na první místo činu. Doufejme, že tam najdeme někoho více společenského, než byl náš kolega Palmetto.“

Pak šly ven z domu, po cestě pozhasínaly světla. Jak vycházely, slunce konečně vyšlo na světlo světa. Kate opatrně uschovala něco, co vypadalo jako část dětské příkrývky, do své kapsy, a nemohla si pomoci, ale myslela při tom na svou vnučku spící pod podobnou příkrývkou.

Chůze proti slunci nepomohla vůči chladu, který skrze ni procházel.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Snídaně se skládala z produktů malé pekárny v Roanoke. Když stáli v řadě, DeMarco vybavila několik telefonátů, aby připravila schůzku s Olivii Nash, dcerou nedávno zavražděného manželského páru. V současné době pobývala u své tety v Roanoke a podle slov její tety byla v absolutně dezolátním stavu.

Po obdržení adresy a souhlasu od její tety jely v sedm hodin ráno navštívit Olivii. Časná hodina nebyla problémem, protože podle tety Olivia odmítala spát od chvíle, kdy objevila své rodiče.

Když Kate a DeMarco dorazily k domu, teta seděla na verandě. Cami Nash vstala, když Kate vystoupila z auta, ale nepokoušela se jít k nim. Měla v ruce šálek kávy a podle unaveného pohledu na jejím obličejí Kate usoudila, že to jistě dnes není její první káva.

„Cami Nashová?“ zeptala se Kate.

„Ano, to jsem já,“ řekla.

„Nejprve, prosím, přijměte mou upřímnou soustrast,“ řekla Kate. „Byli jste si s bratrem blízcí?“

„Velice blízcí, ano. Ale teď se nad to musím pozvednout. Nemůžu... teď *truchlit*, protože Olivia někoho potřebuje. Ona teď není ten samý člověk, s kterým jsem mluvila přes telefon dva týdny zpátky. Něco v ní se zlomilo. Neumím si to ani představit...co to musí být, takhle je tam najít...“

Odfoukla si a velice rychle si usrkla kávy, jako kdyby se snažila odvrátit od náhlého náporu slz, který se pomalu blížil.

„Bude schopna s námi mluvit?“ zeptala se DeMarco.

„Možná chvíli. Řekla jsem jí, že přijedete a vypadala, že tomu rozumí. Proto jsem vás čekala tady, předtím, než půjdete za ní. Cítím, že vám musím říci, že je to normální uspořádaná mladá dáma. Ale ve stavu, v jakém je teď, zkrátka nechci, abyste si myslely, že má nějakou psychickou chorobu.“

„Děkujeme,“ řekla Kate. Už předtím viděla lidi absolutně zdrcené truchlením a nikdy to nebyl příjemný pohled. Nemohla si pomoci, ale přemýšlela nad tím, kolik zkušeností s tím má DeMarco.

Cami je zavedla do domu. Bylo tam ticho jako v hrobce, jediný zvuk vycházel z klimatizace. Kate si všimla, že Cami kráčí velice pomalu, dávala pozor na to, aby nikdo nedělal zbytečný hluk. Kate ji následovala a přemýšlela, zda se Cami snaží nevzbudit Olivii, nebo se jen snažila vnést pokoj do beztak psychicky otřesené dívky.

Vstoupily do obývací místnosti, mladá žena tam napůl seděla, napůl ležela na gauči. Měla rudou tvář, oči měla opuchlé z nedávného pláče. Vypadala, jako kdyby nespala týden, nejen dva či tři dny. Když viděla dovnitř vkročit DeMarco a Kate, jemně se zvedla.

„Dobrý den, slečno Nashová,“ řekla Kate. „Děkujeme, že jste souhlasila s naší návštěvou. Velmi nás mrzí vaše ztráta.“

„Já jsem Olivia.“ Její hlas byl chraptivý a tichý—téměř stejně opotřebovaný, jako se zdály být její oči.

„Budeme se snažit to udělat tak rychle, jak to jen půjde,“ řekla Kate. „Vím, že jste přijela ze školy. Nevíte, zdali vaši rodiče neplánovali mít v ten den ještě nějakou návštěvu?“

„Pokud ano, já jsem o tom nevěděla.“

„Prosím, odpusťte mi, že se ptám, ale víte, jestli některý z vašich rodičů měl s někým nějaké dlouhodobé problémy? Lidé, které považovali za nepřátele?“

Olivia jasně zavrtěla hlavou. „Táta byl dříve jednou ženatý...předtím, než poznal mámu. Ale i s jeho ex-manželkou měl dobré vztahy.“

Olivia začala zticha brečet. Krůpěje slz jí začaly stékat po tvářích, no ona se je ani nesnažila otřít.

„Chci vám něco ukázat,“ řekla Kate. „Nevím, zda tohle poznáváte. Kdyby ano, mohlo by to pro vás být docela emocionální. Budete schopna se na to podívat a říct nám, zda je vám to povědomé?“

Olivia vypadala vyděšeně, možná se i bála. Kate ji za to opravdu nevinila a skoro jí nechtěla ukázat materiál, který jim Palmetto podal—kousek látky, který byl podle Kate součástí deky nebo příkrývky. Trochu neochotně jej vytáhla z kapsy.

Ihned věděla, že jej Olivia nepoznala. Když se podívala na plastový sáček a na to, co se v něm nacházelo, na obličejí mladé ženy se objevil okamžitý pocit úlevy a zmatku.

Olivia zavrtěla hlavou, ale oči držela na průhledném plastovém pytli. „Ne. Nevím, co to je. Proč?“

„Nemůžeme vám to teď říci,“ řekla Kate. Popravdě, nebylo by nic na tom říci jí to...ale Kate neviděla smysl v tom, traumatizovat Olivii ještě víc.

„Máte nějaké tušení, kdo to mohl udělat?“ zeptala se Olivia. Vypadala ztraceně, jako kdyby nevěděla, kde je...možná ani nevěděla, kdo je. Kate si nemohla vzpomenout, kdy naposledy viděla někoho tak jasně odděleného od všeho kolem sebe.

„Teď ne,“ řekla. „Ale budeme vás informovat. A prosím,“ řekla dívajíc se na Olivii a poté na Cami, „kontaktujte nás, kdybyste si vzpomněly na něco, co by nám mohlo pomoci.“

Při této poznámce DeMarco vytáhla vizitku z vnitřní kapsy svého saka a podala ji Cami.

Možná to bylo roky, které strávila v důchodu, nebo se cítila provinile, že včera v noci opustila její post babičky, ale Kate se cítila hrozně, když odešla z toho pokoje a Olivii Nash nechala v jejím intenzivním zármutku. Když se s DeMarco vydala na verandu, uslyšela, jak mladá žena zaúpěla žalem.

Kate a DeMarco sdílely stejný nepříjemný pocit, když mířily zpět k autu. Z vnitřní kapsy Kate cítila přítomnost látky, která se jí najednou zdála jakási těžká.

KAPITOLA PÁTÁ

Když Kate opustila městečko Whip Springs a zamířila do Roanoke, DeMarco použila svůj iPad, aby stáhla spisy z první série vražd. Byla to téměř přesná kopie místa činu z domu u Nashových; pár byl zavražděn v jejich domě obzvláště hrozným způsobem. Předběžné obhlídky ukázaly, že nejsou žádní podezřelí a také chyběli svědci.

„Říká se tam něco o tom, že v krku nebo v ústech jedné z obětí něco našli?“ zeptala se Kate.

DeMarco prohledala zprávy a zavrtěla hlavou. „Ne, podle toho, co tady vidím. Myslím si, že to je možná—ne, počkej, tady to je. V koronerově zprávě. Látka nebyla nalezena až do včera—jeden a půl dne poté, co byla nalezena těla. Ale ano...v zprávě se říká, že v krku matky byl nalezen malý kousek látky.“

„Je tam i popisek?“

„Ne. Zavolám koronerovi a zeptám se, jestli by mi mohl poslat fotku.“

DeMarco neztrácela čas, zavolala ihned. Při tom, jak byla DeMarco na telefonu, Kate se snažila myslet na něco, co by mohlo spojovat na první pohled dva náhodné páry. Zatímco Kate ještě neviděla kus látky, který byl nalezen v hrdle první ženské oběti, očekávala, že bude odpovídat tomu, co bylo nalezeno v krku paní Nash.

DeMarco volala asi tři minuty. Několik sekund po skončení hovoru dostala zprávu. Podívala se na telefon a řekla: „Máme shodu.“

Když se přiblížily k semaforu a vydaly se dál do města Roanoke, Kate se podívala na telefon, který jí ukázala DeMarco. Jak Kate očekávala, látka byla měkká, modré barvy—přesná shoda s tou, která byla nalezena v hrdle paní Nash.

„Máme dostatečné záznamy o obou párech, ne?“ zeptala se Kate.

„Myslím, že slušné,“ řekla. „Na základě záznamů a případových spisů, které máme, možná něco chybí, ale myslím, že máme poměrně dost na to, abychom mohly pokračovat.“ Zastavila se, když zazněla GPS aplikace na iPadu. „Odbočte vlevo,“ řekla DeMarcové. „Dům je půl míle po této ulici.“

Kateiny mozkové závity se rychle otáčely, když se blížily k prvnímu místu činu.

Dva manželské páry, brutálně zavražděny. Zbytky nějaké staré příkrývky nalezené v krku obou žen...

Bylo mnoho způsobů, jak naložit se stopami, které měly. Ale předtím, než se Kate mohla soustředit na jedinou a dát ji dohromady, DeMarco promluvila.

„Přesně tam,“ řekla a ukázala na malý cihlový dům napravo.

Kate zastavila vedle obrubníku. Dům byl umístěn na úzké boční ulici, která spojovala dvě hlavní silnice. Byla to tichá ulice s několika dalšími malými domy. Ulice měla téměř historický nádech, chodníky se vytrácely a praskaly, domy byly v podobném stavu.

Vybledlým bílým písmem stálo na poštovní schránce jméno LANGLEY. Kate také uviděla dekorativní L zavěšené na předních dveřích vyrobené ze starého dřeva. Stála proti jasně žluté pásce označující místo činu, která visela ze zábradlí.

Když Kate a DeMarco zamířily k přední verandě, DeMarco napůl četla a napůl přednesla informace, které měly ze zpráv o rodině Langley.

„Scott a Bethany Langley-Scott, on devětapadesát let, ona jednašedesát. Scott byl nalezen mrtvý v kuchyni a Bethany v prádelně. Byli nalezeni patnáctiletým chlapcem, který brávil soukromé kytarové lekce od Scotta. Odhaduje se, že byli zabiti jen několik hodin před jejich objevením.“

Když vstoupili do rezidence Langleyových, Kate na chvíli zastala ve dveřích a prozkoumala očima celý prostor. Byl to menší dům, ale dobře udržovaný. Vchodové dveře se otevřely do velmi malé vstupní haly, která se pak stala obývacím pokojem. Odtud kuchyň od obývacího pokoje odděloval malý pultový stůl. Vpravo byla chodba, která vedla do zbytku domu.

Samotná dispozice domu napověděla Kate, že manžel byl nejspíš zavražděn první. Ale z předních dveří byl do kuchyně docela jasný výhled. Scott Langley by musel být docela zaneprázdňen, aby si nevšiml, že někdo prochází předními dveřmi.

Možná ten vrah přišel jinak, pomyslela si Kate.

Vstoupily do kuchyně, kde se na laminátové podlaze stále výrazně objevovaly krvavé skvrny. Na kraji kamen stál sprej na vaření a pánev.

Chystal se něco vařit, pomyslela si Kate. *Takže možná byli zabiti přímo kolem večere.*

DeMarco se vydala na chodbu a Kate ji následovala. Vlevo byla malá místnost, dveře se otevřely, aby odhalily přeplněnou prádelnu. Tady byly stopy krve mnohem horší. Na pračce, sušičce, na stěnách, na podlaze a na haldě úhledně přeloženého čistého oblečení, které bylo položeno na koši, všude byly krvavé skvrny.

Když už byla těla odstraněna, zdálo se, že dům Langleyových by jim mohl nabídnout jen velmi málo. Ale Kate měla v mysli ještě jednu věc, kterou chtěla zkontrolovat. Vešla zpátky do obývacího pokoje a podívala se na obrazy na stěnách a na vrchu police. Viděla, jak se Langleyovi usmívají a jsou šťastní. Na jednom snímku byl s nimi starší pár, byli spolu na konci mola na pláži.

„Máme záznamy rodinného života Langleyových?“ zeptala se Kate.

DeMarco, stále držící iPad v pravé ruce, procházela informace a začala si číst podrobnosti, které měly. S každou z nich Kate zjišťovala, že do té chvíle měla většinou pravdu.

„Byli manželé pětadvacet let. Bethany Langley měla sestru, která zemřela při autonehodě před dvanácti lety a ani jeden z nich nemá žádné pozůstalé rodiče. Otec Scotta Langleyho zemřel nedávno, před pouhými šesti měsíci, na agresivní formu rakoviny prostaty.“

„Jakákoli zmínka o dětech?“

„Ne. Žádné děti.“ DeMarco se tu zastavila a zdálo se, že zachytila to, nad čím Kate spekuluje. „Myslíš na tu tkaninu, ne? Že to vypadá jako dětská deka.“

„Jo, to jsem myslela. Ale pokud Langleyovi neměli děti, nemyslím si, že by se našla nějaká zřejmá spojitost.“

„Nepamatuji si, že jsem někdy viděla zřetelnou souvislost,“ řekla DeMarco s rozpačitým úsměvem.

„To je pravda,“ řekla Kate, ale měla pocit, že tady jedna musí být. Dokonce i se zdánlivě náhodnými oběťmi bylo několik věcí, které měli společné.

Oba páry byly stejně staré, padesátníci až šedesátníci. Oba manželé. Manželka z každého páru měla něco jako kus měkké přikrývky vtačený do krku. Takže ano... páry byly podobné, ale nevedlo to k žádným skutečným vazbám. Zatím ne.

„Agentko DeMarco, myslíte si, že byste mohla uskutečnit jeden nebo dva telefonáty a zajistit, abychom získaly nějaké kancelářské prostory na místním policejním oddělení?“

„To už je zařízeno,“ řekla. „Jsem si docela jistá, že Duran to udělal ještě předtím, než jsme sem dorazily.“

Myslí si, že mě zná, pomyslela si Kate a byla z toho trochu podrážděná. Ale na druhou stranu se zdálo, že ji přece jen zná dobře.

Kate se znovu rozhlédla po domě, po obrazech, po krvavých stopách. Bude muset lépe poznat detaily každého páru, aby se v tomto případě někam posunula. A také bude muset získat nějaké forenzní výsledky z těch kusů látky. Vzhledem k podobnosti mezi těmito dvěma místy činu, předpokládala, že starý základní postup by mohl více než cokoliv jiného odhalit některá vodítka a stopy.

Vrátily se do auta, Kate znovu připomněla, že dnes začaly velice brzy. Když uviděla, že je těsně po desáté ráno, trochu ji to posílilo. Stále měly většinu dne před sebou. Možná, kdyby měla štěstí a případ se zlomil tak, jak to cítí, mohla by se vrátit do Richmondu do konce víkendu, aby ještě jednou viděla Michelle – kdyby to tedy Melissa dovolila.

Vidíš, když se vrátila za volant auta, promlouvala v ní její moudřejší polovička. Dokonce i uprostřed několika krvavých vražd uvažuješ o své vnučce – své rodině. Neříká ti to něco?

Předpokládala, že ano. Ale i když vstoupila do třetího čtvrtstoletí svého života, bylo pro ni ještě pořád velmi těžké přiznat si, že život je něco víc než jenom její práce. Bylo to obzvlášť těžké, když byla na stopě vraha a věděla, že kdykoli může znova zabíjet.

KAPITOLA ŠESTÁ

Pro Kate a DeMarco byla vyčleněna malá konferenční místnost v zadní části budovy policie v Roanoke. Jakmile dorazily na stanici, do místnosti je přes budovu vedla nízká žena z recepce. Když se posadily a začaly připravovat provizorní pracovní místo, někdo zaklepal na dveře.

„Vstupte,“ řekla Kate.

Když se dveře otevřely, uviděly známou tvář—Palmetto ze státního policejního oddělení, poněkud odměřený muž, který se s nimi předtím setkal před domem Nashových.

„Viděl jsem, že jste se k nám vrátily, když jsem dělal na svých papírech,“ řekl Palmetto. „Jdu pryč, za pár hodin běžím zpátky do Chesterfieldu. Myslel jsem, že se zastavím, abych zjistil, jestli nemohu s něčím pomoci.“

„Ani ne,“ řekla Kate. „Věděli jste, že na prvním místě činu byl objeven ten samý kus látky, jako v krku Bethany Langley?“

„To jsem se dozvěděl asi před půl hodinou. Zřejmě jedna z vás volala do laboratoře a požádala je, aby poslali fotku.“

„Jo,“ řekla DeMarco. „A zdá se, že se shoduje s tím, který jste nám dal.“

Při zmínce o kusu tkaniny položila Kate plastovou tašku, kterou jí Palmetto dal na stůl. „Momentálně je to jediný důkaz, který máme a který nějakým konkrétním způsobem spojuje dané vraždy.“

„A forezní nenašli nic moc,“ řekl Palmetto. „Kromě DNA paní Nashové.“

„Forezní zpráva, kterou máme ohledně látky od Langleyové také nic nenabízí,“ řekla DeMarco.

„Přeci jenom to možná stojí za výlet do forezní laboratoře,“ řekla Kate.

„Hodně štěstí,“ řekl Palmetto. „Když jsem s nimi mluvil o látce od Nashové, byli bezradní.“

„Byl jste vůbec na místě činu v domě u Langleyových?“ zeptala se Kate.

„Ne. Přišel jsem hned poté, co se to stalo. Viděl jsem těla a zkontroloval místo, ale nic tam nebylo. Když ale jedete na forezní, zeptejte se na ty vlasy, které byly nalezeny na tom čistém prádle. Nezdálo se, že by patřily paní Langley, takže se chystají provést nějaké testy.“

„Než půjdete,“ řekla Kate, „chcete nabídnout nějaké své teorie?“

„Nemám žádné,“ řekl Palmetto suše. „Z průzkumu, který jsem udělal, se zdá, že neexistuje absolutně žádná spojitost mezi Nashovými a Langleyovými. Ačkoliv, je tu ta tkanina v krku... něco tak osobního a konkrétního pro vraha by je mělo nějak spojit, vidíte?“

„To si myslím i já,“ řekla Kate.

Palmetto dal dveřím hravou facku a pak ho Kate uviděla poprvé se usmát. „Jsem si jistý, že to vyřešíte. Slyšel jsem o vás, víte? Mnoho z nás na státním policejním oddělení o vás už slyšelo.“

„O tom nepochybuji,“ řekla s úšklebkem.

„Většinou to byly dobré věci. A pak jste se vrátila z důchodu, abyste před pár měsíci někoho poslala do chládku, vidíte?“

„Dá se to tak říct.“

Když Palmetto viděl, že Kate nebude jen tak sedět a poslouchat chvály, pokrčil rameny. „Dejte klukům ze státního vědět, pokud budete něco potřebovat, agentko Wise.“

„Udělám tak,“ řekla Kate, když Palmetto odcházel.

Když za sebou Palmetto zavřel dveře, DeMarco hravě potřásla hlavou. „Už tě někdy unavuje, když slyšíš jiné lidi říkat o tobě chvalozpěvy?“

„Vlastně ano,“ odpověděla Kate, ale ne neslušným způsobem. Zatímco bylo povznářející, když si vzpomněla na vše, co udělala za celou svou kariéru, hluboko uvnitř věděla, že si vždycky dělala jenom svou práci. Možná, že jen dělala práci s trochu větší vášní než ostatní, ale pořád to byla jen dobře odvedená práce...práce, o níž se zdálo, že ji opouští.

Během několika málo minut a s pomocí administrátora policejního oddělení měla Kate a DeMarco přístup do jejich databáze. Pečlivě si prohlédly minulost rodin Nashových a Langleyových. Rodiny neměly žádné záznamy. Ve skutečnosti obě rodiny měly nějaké záznamy, které však jen ztěžovaly představu, že by proti nim mohl někdo mít nějakou zášť. Co se týče Langleyových, po několik let svého života byli pěstounskými rodiči, takže museli opakovaně podstoupit přísné kontroly. Nashovi byli zapojeni do aktivit jejich církve a v posledních dvaceti letech byli na několika cestách a misích, z toho nejpozoruhodnější byl Nepál a Honduras.

Kate to po chvíli vzdala a začala chodit po místnosti. Využila zasedací místnost a tabuli, aby si dělala poznámky, a doufala, že když bude všechno vidět napsané na jednom místě, mohlo by jí to pomoci soustředit se. Ale nepomohlo to. Žádný odkaz, žádné stopy, žádný jasný směr, kudy jít.

„Ty taky, co?“ zeptala se DeMarco. „Nic?“

„Zatím nic. Myslím, že možná bychom měly spíše pracovat s tím, co máme, než se snažit najít něco nového. Myslím, že musíme přehodnotit tu látku. Zatímco forenzní nepřišli s ničím, možná by nám něco mohla ukázat samotná látka.“

„Nerozumím ti,“ řekla DeMarco.

„To je v pohodě,“ řekla Kate. „Já si tím taky nejsem jistá. Ale doufám, že budeme vědět, když to uvidíme.“

Kate poprvé pocítila opravdovou únavu, když spolu s DeMarcovou vyšly z policejní stanice a namířily si to do forenzní laboratoře. Byla to připomínka toho, že nespala asi sedmnáct hodin a že její pracovní den začal šíleně brzy. Před dvaceti lety by to nebyl žádný problém. Ale za pár týdnů měla oslavit své šestapadesáté narozeniny, čili vše bylo úplně jiné.

Cesta do laboratoře trvala jen pět minut, protože byla součástí komplexu, který se skládal z policejního oddělení, soudu a věznice. Poté, co ukázaly své průkazy totožnosti, byly doprovoveny až na recepci laboratoře forenzních věd v centrální laboratoři. Byly požádány, aby se na chvíli posadily v malé lobby, zatímco byl zavolán technik, který měl na starosti tkaninové materiály.

„Myslíš, že je nějaká šance, že tkanina je pro vraha nějakou vizitkou?“ zeptala se DeMarco.

„Může to tak být. Mohlo to něco znamenat jen pro vraha. Tak či onak, teď se zdá, že ta tkanina – z nějaké přikrývky – je naše jediné skutečné spojení s ním.“

Kate si vzpomněla na hrozný případ, na kterém kdysi pracovala na počátku devadesátých let. Muž zabil pět lidí – všechny své bývalé přítelkyně. Než je uškrtil, přinutil každou z nich, aby polknula kondom. Nakonec neměl žádný jiný skutečný důvod, proč to udělal než jeho nenávisť z nošení kondomů během sexu. Kate nevyloučovala ani tu verzi, že by tyto zbytky tkanin byly pro tenhle případ zcela bezvýznamné.

Jejich čekání bylo krátké; vysoký starší muž přispěchal ze dveří přímo k nim. „Jste z FBI?“ zeptal se.

„To jsme,“ řekla Kate ukazujíc její průkaz. DeMarco udělala to samé a muž si je pečlivě prohlédl.

„Rád vás poznávám, agentky,“ řekl. „Jsem Will Reed a dělám jsem testy na tkaninu z těch nedávných vražd. Proto jste tady, vidíte? Agentko DeMarcová, to vám jsem poslal dříve tu fotku?“

„Správně,“ řekla DeMarco. „Doufaly jsme, že nám povíte něco nového o té tkanině.“

„No, velice rád bych vám pomohl, ale pokud se jedná o tyhle dva kusy textilu, obávám se, že nemám nic, co vám mohu nabídnout. Zdá se, že vrah si dal záležet na tom, aby vtlačil látku do krků obětí, ale byl také docela opatrný, aby za sebou nezanechal žádné stopy.“

„Jo, tomu rozumíme,“ řekla Kate. „Ale mimo fyzických výsledků jsem také přemýšlela, jestli je něco, co byste nám mohl říct o samotné tkanině.“

„Och,“ řekl Reed. „S tím vám můžu pomoci.“

„Jsem toho názoru, že oba útržky pocházejí ze stejného zdrojového materiálu,“ řekla Kate. „S největší pravděpodobností to byla příkrývka.“

„Myslím si, že je to dobrý odhad,“ řekl Reed. „Nebyl jsem si celkem jistý, dokud jsem neviděl druhý útržek a jeho barvu, texturu i materiál.“

„Existuje nějaký způsob, jak zjistit, jak stará může být ta příkrývka?“ zeptala se Kate.

„Bohužel ne. Můžu vám však říci, z čeho byla příkrývka vyrobena. Podařilo se mi zjistit, že je to zvláštní kombinace tkanin použitých na příkrývku, v porovnání s tím, co se obvykle používá. Převážná většina příkrývky byla vyrobena z vlny, což samozřejmě není vůbec neobvyklé. Ale sekundární materiál použitý v této tkanině je bambusová bavlna.“

„Liší se nějak extra od běžné bavlny?“ zeptala se Kate.

„Ne moc,“ řekl. „V naší laboratoři se setkáváme se spoustou oblečení a materiálů souvisejících s tkaninami. Ale na prstech jedné ruky můžu spočítat, kolikrát jsem se dostal do kontaktu s něčím, co obsahovalo stopy bambusové bavlny. Není to velmi vzácný materiál, ale není ani tak rozšířený jako základní bavlna.“

„Jinými slovy,“ řekla DeMarco, „by nebylo příliš těžké najít společnosti, které ji používají jako primární materiál?“

„To nevím,“ řekl Reed. „Možná byste ale měly vědět, že bambusová bavlna je přítomna v chlupejších příkrývkách. Podle toho, co jsem viděl, je docela prodyšná. Pravděpodobně se jedná o něco dražšího. Mimochodem, nedaleko od města je fabrika, kde se vyrábí podobné věci. Dražší příkrývky, prostěradla, prohozy, takové věci.“

„Znáte jméno té firmy?“ zeptala se DeMarco.

„Biltmore Threads. Je to menší společnost, která téměř zbankrotovala, když všichni začali nakupovat online.“

„Je ještě něco, co nám chcete sdělit?“ zeptala se Kate.

„Ano, ale je to trochu nechutné. Co se týče paní Nashové, tkanina byla vtačena tak hluboko, že téměř z toho zvracela, dokonce i tak blízko smrti. Na látce byla žaludeční kyselina.“

Kate přemýšlela o síle, kterou někdo musel vyvinout, aby to udělal... o tom, jak velká část ruky musela vejít do úst oběti.

„Děkuji vám za váš čas, pane Reed,“ řekla Kate.

„To je samozřejmost. Jen doufám, že v dohledné době neuvidím třetí kus takové příkrývky.“

KAPITOLA SEDMÁ

Bylo trochu děsivé, že cesta do Biltmore Threads vedla Kate a DeMarco po stejné cestě po jaké se vydaly do Whip Springs ve čtyři hodiny v to ráno. Továrna a sklad byly umístěny podél dvoupruhové silnice, která se odpojovala od hlavní cesty. Byly zastrčeny spolu se suchou trávou ve stejném lese, který ukrýval dům rodiny Nashových před hlavní cestou.

Při pohledu z parkoviště to nevypadalo, že by si Biltmore Threads vedlo tak špatně, jak říkal Will Reed. Místo vypadalo tak, že zaměstnává alespoň padesát lidí, a to bylo založeno jen na odhadu z této části dne. S továrnou jako tato Kate předpokládala, že zde funguje práce na směny, což znamená, že později přijde na noční směnu dalších zhruba padesát lidí.

Vešly do lobby. Žena sedící za pultem se na ně podívala se záluďným výrazem. Bylo jasné, že nemívají mnoho návštěvníků.

„Můžu vám pomoci?“ zeptala se.

DeMarco prošla kolečkem seznamování se a poté ukázaly své průkazy. Žena za pultkem je pustila přes dveře ve vzdálené části lobby. Tatáž žena se tam s nimi potkala a pak je zavedla dolů malou halou. Na konci haly otevřela sadu dvojitých dveří, které vedly do výrobní části Biltmore Threads. Víceru sad tkalcovských stavů a dalšího zařízení, které Kate nikdy neviděla, překypovalo životem. Na vzdálené části velké pracovní podlahy nesl vysokozdvizní vozík paletu s látkou do jiné části skladu.

Poté, co je opatrně vedla po kraji podlahy, žena zastavila při dalších dveřích a vedla je dovnitř. Tady byla úzká chodba s pěti místnostmi. Žena je přivedla k první a zaklepala.

„Ano?“ ozval se zevnitř mužský hlas.

„Máme návštěvníky,“ zavolala žena předtím, než otevřela dveře. „Dvě dámy z FBI.“

Po pár vteřinách se dveře z druhé strany otevřely. Přivítal je tmavovlasý muž s tlustými brýlemi. Prohlédl si je od vrchu po spodek, ne kvůli nervozitě, ale ze zvědavosti.

„FBI?“ zeptal se. „Co pro vás můžu udělat?“

„Můžeme vás požádat o minutu vašeho času?“ zeptala se Kate.

„Jistě,“ řekl, postavil se stranou a pozval je do své kanceláře.

V kanceláři byla kromě té jeho za stolem jen jedna židle. Ani Kate, ani DeMarco si na ni nesesly. Tmavovlasý muž si také nesedl a rozhodl se zůstat s nimi stát.

„Předpokládám, že jste vedoucí?“ zeptala se Kate.

„Jsem regionální manažer a vedoucí denní směny, ano,“ řekl. Natáhl rychle ruku, jako kdyby byl zahanbený, že na to dříve zapomněl. „Ray Garraty.“

Kate potřásla nabídnutou rukou a pak ukázala svůj průkaz. Pak sáhla do kapsy a vytáhla kus tkaniny z místa činu od rodiny Nashových.

„Toto je kus tkaniny z nedávného místa činu,“ řekla. „A my věříme, že může být klíčem k chycení vraha. Forenzní laboratoř v ní našla bambusovou bavlnu a já myslím, že Biltmore Threads používá bambusovou bavlnu běžně.“

„Ano,“ řekl Garraty. Natáhl se pro sáček a pak zaváhal, než se zeptal: „Můžu?“

Kate kývla hlavou a podala mu ji. Garraty se na ni zblízka podíval a přikývl. „Bez toho, abych ji roztrhnul, vám nemůžu nic zaručit, ale ano, vypadá, že v sobě nějakou má. Víte, z čeho pochází ta tkanina?“

„Předpokládám, že z deky,“ řekla Kate.

„Vypadá to tak,“ řekl Garraty. „A i když si nejsem stoprocentně jistý, myslím, že mohla být navržena a vyrobena zde.“

„Přímo zde v Biltmore Threads?“ zeptala se Kate.

„Možná.“

Garraty vrátil plastový sáček Kate a pak odkráčel k staré, obité skříňce v zadním rohu malé kanceláře. Otevřel vrchní šuplík a poté, co se v něm chvíli hrabal, vytáhl dvě různé knihy. Byly obě velké, a jak začal v jedné listovat, Kate viděla, že to byly katalogy.

„Barva a design, které z toho rozeznám, vypadají povědomě,“ vysvětlil Garraty, když procházel stránky. „Pokud byla vyrobena zde, bude v jedné z těchto knížek.“

Byla to vzrušující myšlenka, no Kate si nebyla celkem jistá, co by to znamenalo. Pokud byla deka vyrobena v Biltmore Threads, opravdu to otevíralo tolik možností? Bylo by zapotřebí zodpovědět ještě spoustu otázek, než bude možné dojít k podobnému závěru.

„Přímo tady,“ řekl Garraty. Otočil knihu směrem na ně a ukázal na jednu z vícero různých dek, uvedených na stránce asi ve třech čtvrtinách jedné z knížek. „Zdá se vám, že je to ona?“

Kate a DeMarco obě prostudovaly stránku. Kate se dívala tam a zpátky, ujišťovala se, že sama sebe nepřesvědčuje o té podobnosti. No po pár vteřinách za ni odpověděla DeMarco.

„Myslím, že látka, kterou máme, je vybledlá, ale je to ta samá. Dokonce i ten trochu vybledlý kostkovaný vzor.“

„No, je vybledlá, protože je to starší produkt,“ řekl Garraty. Ukázal na řádek z popisu. Přímo tady se říká, že začala být vyráběna v roce 1991 a z naší produkce byla vyřazena v roce 2004.“

„Dělali jste tedy stejnou deku třináct let?“ zeptala se DeMarco.

„Ano. Byla to velmi populární věc, proto jsem ji taky tak rychle poznal.“

„Jinými slovy, naposledy, kdy tato deka vyšla z vašeho skladu, to bylo v roce 2004,“ řekla Kate. „To znamená, že tento vzorek má něco mezi patnácti a třiceti lety.“

„Správně.“

No, i kdyby tady mohlo být spojení kvůli dece, pomyslela si Kate, to třicetileté okno to poněkud ztěžuje.

„Pane Garraty, jak dlouho jste zde na své pozici?“

„Šestadvacet let,“ řekl Garraty. „Příští rok jdu do důchodu.“

„Po dobu, co jste tady, zaměstnávalo Biltmore Threads Scotta nebo Bethany Langley, nebo Toni nebo Derricka Nashe?“

Garraty se nad tím na chvíli zamyslel a pak pokrčil rameny. „Jména mi nic neříkají, ale pokud hledáme v rozpětí více než deseti let, pak vás odkážu na záznamy. Je mnoho zaměstnanců, kteří přicházejí a odcházejí.“

„Jak brzy to můžete vědět s jistotou?“ zeptala se DeMarco.

„Do hodiny.“

„To by bylo skvělé,“ řekla Kate. „A pokud by vám to nevadilo, ještě jedna otázka. Způsobovali vám nebo vaší továrně nějakí zaměstnanci v posledním měsíci nebo tak nějak problémy? Nějakí potíživí nebo prostě někdo, o kom vy a další manažeři vědí, že je na něj třeba dohlížet?“

„Zajímavé, že se ptáte,“ řekl Garraty. „Musel jsem před dvěma týdny vyhodit chlápka. Chodil do práce zhulený a byli jsme si celkem jisti, že kradl materiál. Když jsem ho s tím konfrontoval, začal být násilnický a musel jsem zavolat strážní službu. A protože máme jenom jednoho strážníka, musela přijet i policie a nakonec byl zatčen. No na druhý den byl venku.“

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.